

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **C. J.**, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 1387/7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. října 2014, čj. 49283-2/2014-900000-304.3, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj.

V žalobě uvedl, že klíčovým a jediným důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí je skutečnost, že podle názoru žalovaného žalobce bez vážného důvodu nezahájil řízení o porušení autorského práva dle čl. 23 odst. 3 nařízení č. 608/2013 o vymáhání práv duševního vlastnictví celními orgány a o zrušení nařízení Rady(ES) č. 1383/2003 (dále jen „nařízení“). Za zásadní označil právní otázku, „zda dvousložková povaha zadržného zboží, kdy k primární složce náleží veškerá práva porušovateli, avšak sekundární složka porušuje práva z duševního vlastnictví držitele rozhodnutí (žalobce), má povahu závažného důvodu nezahájení řízení ve smyslu čl. 16 odst. 2 nařízení a zdali při výše uvedené dvousložkovosti je nutno v každém případě obligatorně postupovat ve smyslu pozastavení opatření o pozastavení nebo

zadržení zboží dle nařízení v okamžiku, kdy držitel rozhodnutí nezahájí řízení dle čl. 23 odst. 3 nařízení.“

Dále žalobce konstatoval, že dne 13. 3. 2014 podal žádost o přijetí opatření dle čl. 3 a násl. nařízení, kterou Celní úřad pro Královéhradecký kraj projednal a dne 24. 3. 2014 ji svým rozhodnutím vyhověl v plném rozsahu, přičemž v souladu s čl. 11 nařízení stanovil lhůtu, ve které mají celní orgány opatření přijmout, a to do dne 24. 3. 2015. Schválená žádost o přijetí opatření se vztahuje na autorské právo k láhvi „MENDES“ zahrnující dílo ve smyslu zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“). S ohledem na uvedenou skutečnost celní úřad v tomto konkrétním případě akceptoval účastníkovo tvrzení o jeho právu z duševního vlastnictví, které bylo patřičně doloženo. Celní úřad pro Jihomoravský kraj dne 25. 6. 2014 postupoval podle čl. 17 nařízení, když identifikoval zboží podezřelé z porušení práva duševního vlastnictví, na které se vztahuje rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj o schválení žádosti o přijetí opatření, a zboží, konkrétně 46080 ks láhví s vínem, zadržel. Žalobce (držitel rozhodnutí) v souladu s čl. 23 odst. 1 písm. a) a b) nařízení celním orgánům písemně potvrdil dne 1. 7. 2014, že podle jeho přesvědčení bylo porušeno jeho právo duševního vlastnictví a zároveň dává souhlas ke zničení tohoto zboží. Držitel zboží či dovozce (dále jen „porušovatel“) vyjádřil ve smyslu čl. 23 odst. 1 písm. b) nařízení nesouhlas se zničením zboží, následně se žalobce pro tento první případ porušení autorského práva rozhodl nepostupovat dle čl. 23 odst. 3 nařízení, na základě čehož Celní úřad pro Jihomoravský kraj zadržení zboží ukončil v souladu s čl. 23 odst. 5 nařízení. Celní úřad pro Královéhradecký kraj přípisem ze dne 15. 7. 2014 vyzval žalobce k podání vysvětlení, proč neinicioval podle čl. 23 odst. 3 nařízení zahájení řízení o tom, zda bylo porušeno jeho právo duševního vlastnictví poté, co mu bylo Celním úřadem pro Jihomoravský kraj oznámeno, že bylo zadrženo 46080 ks láhví vína odpovídajícím zboží uvedenému v žádosti o přijetí opatření. Žalobce uvedl důvody ve smyslu čl. 16 odst. 2 písm. d) nařízení, avšak Celní úřad pro Královéhradecký kraj je neshledal jako důvodné a rozhodnutím ze dne 5. 9. 2014 pozastavil platnost opatření. Dané rozhodnutí vydal na základě právního názoru, že žalobce byl povinen v každém případě podat žalobu ve smyslu čl. 23 odst. 3 nařízení, a proto jakýkoliv jiný postup musel bezpodmínečně vést k pozastavení platnosti opatření.

Žalobce v daném případě na základě čl. 16 odst. 2 písm. d) nařízení shledal závažný důvod pro nezahájení řízení dle čl. 23 odst. 3 nařízení, a to ve smyslu následujících skutečností.

Porušovatel je dovozcem vína a zásilka zboží zadržaná dne 25. 6. 2014 obsahovala víno v láhvích „MENDES“, to vše od moldavského výrobce. Žalobce si v daném případě uvědomoval, že postupem dle čl. 23 odst. 3 nařízení by došlo k závažnému zásahu do vlastnického práva porušovatele, tedy ke zničení zabaveného zboží celním orgánem či jeho stažení při dlouhodobém uskladnění, což lze považovat vždy za nejzávažnější zásah do práv vlastníka zboží, byť konkrétní zboží může porušovat práva z duševního vlastnictví. Žalobce vzal v potaz, že porušovatel má v tomto konkrétním případě nesporné právo k danému obsahu, tedy k vínu, avšak užitím jeho obalů jsou porušována práva z duševního vlastnictví žalobce. V případě, že by došlo ke zničení daných láhví společně s jeho obsahem, pak i porušovateli by byly způsobeny značné škody na jeho oprávněném vlastnictví.

Žalobce si toto v plné míře uvědomoval, nepřistoupil na základě čl. 16 odst. 2 písm. b) nařízení v případě prvního porušení k zahájení řízení, tedy v prvním případě oželel své právo na ochranu duševního vlastnictví. Hlavním aspektem argumentace žalobce je skutečnost, že jeho ochrana duševního vlastnictví se vztahuje pouze na jednu složku zabavené věci, která není hlavním obchodním artiklem porušovatele i žalobce.

Celní orgány v daném případě tedy zadržely věci, skleněné láhve, mající výše uvedenou dvousložkovou povahu. Složka hlavní nijak neporušuje autorská práva žalobce, avšak složka vedlejší tento protiprávní stav naplňuje. Žalobce má za to, že tato skutečnost spadá pod závažné důvody dle čl. 16 odst. 2 písm. d) nařízení, které jej opravňují v dané situaci řízení nezahájit. Žalobce v této jedinečné a specifické situaci upřednostňuje postup ve smyslu tzv. výstražného či preventivního působení, kdy v případě dalšího porušení by již postupoval jinak a řízení by dle výše uvedeného ustanovení nařízení zahájil. Žalobce si v dané situaci byl též vědom toho, že porušovatel lahve s jejich obsahem získal od výrobce vína, tedy porušovatel o daném protiprávním zásahu do práva z duševního vlastnictví vědět nemusel, avšak v důsledku prvotního zadržení zboží se o tomto musel bez jakýchkoliv pochybností dozvědět a po příště měl z toho vyvodit příslušná opatření.

Žalobce ve smyslu základních zásad kladl důraz na dobrovolnost upuštění od porušování jeho práva z duševního vlastnictví ze strany porušitele. Samotné zadržení zboží by mělo být jasnou výstrahou pro porušitele, který na základě svého právního povědomí, principů morálky a uvědomění si zásady prevence nemá dále pokračovat v tomto konání. Tímto byla dána porušovateli možnost bez výraznějšího konfliktu uvést své jednání do souladu a v dalších případech již nenarušovat práva z duševního vlastnictví žalobce, tedy upustit od dovážení vína v láhvích „MENDEZ“, opatřit si za tímto účelem odlišná, aby neporušoval práva z duševního vlastnictví žalobce.

Žalobce upozornil především na výjimečnost dané situace. Pokud by šlo o jednosložkové zboží (například obuv, tričko, láhev bez obsahu) porušující práva z duševního vlastnictví žalobce, pak by jistě bylo nutno přistoupit k nejtvrdším možným opatřením v dané věci, tedy k okamžitému zahájení řízení dle čl. 23 odst. 3 nařízení o tom, zda bylo porušeno právo duševního vlastnictví, což by vedlo k likvidaci zboží a v případě nezahájení řízení žalobcem by byl postup Celního úřadu pro Královéhradecký kraj zcela správný. Ovšem v případě dvousložkového zboží je třeba přiměřeně chránit též nepochybné vlastnické právo porušovatele. Žalobce měl tedy na základě výše zmíněného za to, že ochrana prostřednictvím celního orgánu měla být poskytnuta až po opakovaném nevyužití možnosti zahájit řízení dle čl. 23 odst. 3 nařízení, a to z důvodu specifičnosti a individuálnosti daného případu.

Dále žalobce uvedl, že ve smyslu čl. 19 preambule nařízení je třeba zdůraznit zejména zmíněnou prevenci (preventivní povahu opatření) a ochranu práv dotčených stran. V tomto konkrétním případě, v němž jde o dvousložkové zboží, kdy k primární složce náleží dovozci patřičné právo, by subjekty v daném řízení na základě opatření měly postupovat v souladu s touto zásadou ve smyslu proporcionální ochrany žalobce i porušovatele, a to zejména z toho důvodu, že jde veskrze o nástroj preventivní, který má dle čl. 4 preambule nařízení rychle a účelně poskytnout držiteli rozhodnutí (žalobci) právní ochrany. Žalobce neuplatněním svého práva zahájit řízení

ze závažného důvodu ctil tuto zásadu prevence a ochrany práv dotčené osoby, dal porušovateli možnost upustit od svého jednání a zamezit nebezpečí zničení jeho zboží, včetně částí, k nimž má veškeré oprávnění. Celní orgán však k tomu nepřihlédl a prosazoval názor, že v každém případě, i v tomto výjimečném, musí držitel rozhodnutí (žalobce) postupovat bez respektu k vlastnictví druhého, bez respektu k čl. 11 Listiny základních práv a svobod a je nucen v každém případě ke konfliktu místo toho, aby byla věc řešena smírnou cestou. Takovýto postup jde proti veřejnému zájmu a vůbec demokratickému uspořádání ve společnosti. V daném počinání celních úřadů žalobce sledoval nesoulad se samotnou preambulí Ústavy České republiky i jejím čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky.

Popsaný postup celního orgánu lze dle žalobce považovat za postup příčící se základním zásadám správního řízení dle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kterým jsou celní orgány při rozhodovací činnosti vázány (jeho ustanovení § 2 odst. 1, § 2 odst. 3 a § 2 odst. 4). Celní orgán dle žalobce postupoval proti zásadě dobré správy. Žalobce uvedl, že „V daném případě jde o střet dvou základních lidských práv, a pokud správní orgán vyzývá k tomu, aby účastník postupoval vůči lidskému právu druhého ve smyslu zásahu, který jeho lidské právo má zasáhnout více, než je v daném případě třeba, pak jde o postup zejména neefektivní, jelikož z daných lidských práv může být na základě postupu žalobce zachováno více, nejsou omezena v tak výrazné míře, jako v případě zásahu vyžadovaného celním orgánem.“

Celní orgán tedy nepostupoval dle žalobce tak, aby dotčené osoby byly co možná nejméně zatěžovány. Buď vyzývá žalobce k nepřiměřenému narušování vlastnického práva porušovatele ve smyslu zahájení řízení vedoucího ke zničení dvousložkového zboží nebo při nevyužití tohoto postupu žalobcem s odkazem na čl. 16 odst. 2 písm. d) nařízení celní orgán odnímá ochranu ve formě opatření, čímž jej podstatně zatěžuje. V dané věci by se mělo v souladu s proporcionálním postupem posečkat přiměřenou dobu, zdali porušovatel od svého jednání ustoupí, přestane porušovat práva duševního vlastnictví jiného, avšak v případě opětovného porušování musí počítat s postupem bez jakýchkoliv ohledů k jeho právům.

Žalobce odkázal na čl. 2 preambule nařízení a dovodil z něho, že v každém konkrétním případě je třeba užít proportionalitu. Na jedné straně zde dovozce legitimně obchoduje s vínem, produktem, ke kterému má nepopiratelné právo, avšak na straně druhé porušuje právo duševního vlastnictví k jeho obalu, lahvi. Zde dochází k jasnému střetu, kdy na jedné straně je nutno chránit práva z duševního vlastnictví žalobce a na druhou stranu je třeba respektovat vlastnická práva dovozce. V daném případě celní orgány nehledají jakoukoliv proportionalitu a případné vyvážení těchto kolidujících zájmů a postupují bez hledání střední cesty, což dle názoru žalobce nevede k patřičnému a spravedlivému řešení nastalé situace. Tlak celního orgánu na žalobce ve smyslu zahájení řízení po prvním zadržení zboží vede k nepřiměřenému zásahu do vlastnického práva porušovatele, nezahájení řízení ze strany žalobce vede dle celního úřadu k pozastavení platnosti opatření, v čemž lze sledovat nepřiměřený zásah do vlastnického práva žalobce ve smyslu neposkytnutí dostatečné ochrany. V případě dvousložkového zboží má být tedy dán prostor ke smírnému řešení dané věci především ve smyslu upuštění od přepjatého formalismu.

Žalobce zdůraznil, že ve smyslu postupu celních orgánů a výkladu ustanovení čl. 16 odst. 2 písm. d) nařízení může celní orgán rozhodnout o pozastavení platnosti opatření, nejde tedy o ustanovení kogentní, jde o diskreci daného orgánu, který na základě konkrétních okolností případu o tomto rozhodne. Celní úřad tedy nemusí rozhodnout o pozastavení platnosti opatření ani v případě, že držitel rozhodnutí nesplní svoje povinnosti pod písmeny a) až d). Na tomto místě se žalobce neztotožnil s tvrzením žalovaného, že je v každém případě povinností držitele rozhodnutí zahájení řízení dle čl. 23 odst. 3 nařízení a v opačném případě je celní orgán povinen platnost opatření pozastavit. Na základě tohoto faktu, i kdyby nebyl naplněn znak závažného důvodu nezahájení řízení ve smyslu čl. 16 odst. 2 písm. d) nařízení, pak ve světle skutečností uvedených výše měl celní orgán ponechat opatření v platnosti, jelikož, jak již bylo výše řečeno, v opačném případě nechrání dostatečně práva dotčených osob. Opatření v tomto případě bylo v souladu jak s veřejným zájmem, tak jej zájmem soukromým, tudíž celní úřad měl toto opatření ponechat v platnosti, aby k tomu do budoucna nedocházelo. Daná situace, jak žalobce zdůraznil, si tedy zaslouží zcela individuální specifické posouzení.

Závěrem žalobce upozornil, že žalovaný svým výrokiem meritorně nerozhoduje o věci samé, ale pouze napadené rozhodnutí mění v rozsahu změny čísla jedacího. Výroková část tedy navazuje na odůvodnění pouze ve zcela marginální části posledního odstavce a nevypovídá se s obsahem odvolání žalobce. Žalovaný tedy nepostupoval v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, jelikož ve výrokové části neuvedl řešení otázky, která je předmětem řízení. Na základě uvedeného shledal žalobce rozhodnutí nezákonným a nepřezkoumatelným.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal žalovaný na obsah odůvodnění rozhodnutí celního úřadu. Dále konstatoval, že příslušná ustanovení nařízení nezavádějí odlišný přístup k obalu zboží a obsahu tohoto obalu. Hovoří se zde obecně o zboží podezřelém z porušení práva duševního vlastnictví. Pokud tedy žalobce poukazuje na nutnost zohledňování „jednosložkového“ a „dvousložkového“ charakteru dováženého zboží, nemá tato úvaha žádnou oporu v platné právní úpravě.

K námitce žalobce ohledně významu prokazování vedení soudního sporu v zahraničí (Moldavské republice) odkázal žalovaný plně na stanovisko celního úřadu vyjádřené na straně 4 a 5 jeho rozhodnutí, v němž uvedl, že daný důkaz není pro řízení o pozastavení platnosti opatření ve smyslu čl. 16 odst. 2 písm. d) uvedeného nařízení relevantní, neboť nemůže prokázat žádnou novou skutečnost, která by mohla mít vliv na posouzení důvodů, pro které nebyl zahájen postup dle čl. 23 odst. 3 daného nařízení. Žalovaný se tedy ztotožnil s argumentací celního úřadu, že nebylo důvodné požadovat za takové situace překlad uvedených soudních dokumentů.

Žalobní námitku týkající se otázky, kdy je podle žalobce přínosné podat určovací žalobu k soudu, žalovaný odmítl pro její zjevnou nepodloženost a bezpředmětnost. Odkázal přitom na ustanovení čl. 23 odst. 3 nařízení, přičemž zdůraznil, že se jedná o kogentní ustanovení a tudíž se od takto stanoveného postupu lze odchýlit pouze v případě, který je zmiňován v čl. 16 odst. 2 písm. d) daného nařízení. To znamená, že žalobce byl v daném případě povinen u soudu zahájit řízení o tom, zda bylo porušeno právo duševního vlastnictví, s výjimkou případů, že by mu v tom bránil vážný důvod. K tomu žalovaný uvedl, že z argumentů

uváděných žalobcem nevyplyvá žádný vážný důvod pro odchýlení se od dané povinnosti, což celní úřad přesvědčivě popsal, například v závěrečném shrnutí na straně 5 jeho rozhodnutí. V něm uvedl, že posoudil okolnosti konkrétního případu ve všech souvislostech, přičemž přihlédl zejména k obsahu žalobcova písemného vysvětlení ve vztahu ke smyslu a účelu nařízení a dospěl k závěru, že důvody, které žalobce uvedl pro nezahájení řízení podle čl. 23 odst. 3 nařízení, jsou zejména obava z možných ekonomických dopadů na osobu držitele zboží a předpoklad, že držitel zboží své jednání po zásahu celního úřadu do budoucna se změní. Celní úřad tak měl za prokázané, že žádost o přijetí opatření v tomto případě byla podána spíše jako prostředek využitelný při dalších obchodních jednáních, než k účelu předvídanému ve vydaném nařízení. Žalobce po zadržení zboží celním orgánem nepostupoval dle čl. 23 odst. 3 a 5 nařízení, což zdůvodnil v zásadě snahou o dosažení dobrovolného odstranění protiprávního stavu ze strany dovozce zadrženého zboží, obavou z případného ekonomického dopadu na něj a předpokladu změny jeho chování do budoucna. Celní úřad tedy dospěl k závěru, že v tomto konkrétním případě dle čl. 23 odst. 3 nařízení nebylo řízení zahájeno bez závažného důvodu. K tomu žalovaný doplnil, že žalobcovy důvody pro nepodání určovací žaloby k soudu je možno označit za zneužití veřejnoprávního institutu pro obchodní taktiku žalobce. Jestliže tedy žalobce v tomto konkrétním případě nezahájil řízení o tom, zda bylo porušeno právo duševního vlastnictví předvídané v ustanovení čl. 23 odst. 3 nařízení, způsobil, že buď následkem jeho nečinnosti bylo na trh Evropské unie uvedeno zboží porušující práva duševního vlastnictví, anebo na základě jeho žádosti o přijetí opatření celní orgány nejméně po dobu zadržení zboží kladly překážky legitimnímu obchodu. Ať už bylo propuštěno na trh Evropské unie zboží porušující práva duševního vlastnictví, anebo celní orgány kladly na základě žádosti o přijetí opatření překážky k legitimnímu obchodu, došlo k tomu následkem žalobcova jednání, které nebylo v souladu s nařízením.

Dále žalovaný uvedl, že žalobce si ve svých odvolacích námitkách protiřečil, když pro případ prvního zadržení zboží na základě přijatého opatření celních orgánů navrhl benevolentní přístup ke druhé straně (dovozci), ale v případě opakování dovozu vína ve stejných láhvích a za stejných podmínek již nezpochybňoval nutnost dodržet ustanovení čl. 23 odst. 3 nařízení. Žalobcovy návrhy pro postup správních orgánů tedy žalovaný označil za rozporné s principem předvídatelnosti rozhodování.

Další žalobcovy odvolací námitky považoval žalovaný za určitou polemiku o smyslu shora vzpomínaného nařízení. Žalobce přímo nezpochybňoval názory celního úřadu opřené o bod 2 a 15 preambule nařízení, avšak z východisek v bodech 10 a 19 preambule uvedeného nařízení dovozoval okolností svědčící o nesprávném právním názoru celního úřadu. S takovým výkladem se žalovaný neztotožnil a považoval jej za zcela nepřipadný. Výklad považoval za vytržený z kontextu a uvedl, že preventivní charakter citovaného nařízení spočívá jednak v hrozbě ekonomického dopadu na dovozce, který práva duševního vlastnictví jiných subjektů nerespektuje, a také v tom, že je zde upraven předběžným postup před tím, než o samotné otázce případného porušování práv duševního vlastnictví rozhodne jiný orgán než celní. Prevence spočívá v zabránění škod v důsledku případného propuštění zboží podezřelého z porušení práv duševního vlastnictví. Žalobce pak dle názoru žalovaného účelově zkreslil význam jednotlivých bodů preambule, přičemž jejich skutečný význam nelze použít pro vyhodnocení závažnosti důvodů pro neuplatnění postupu předvídaného v čl. 23 odst. 3 nařízení.

Žalovaný zdůraznil, že se celní úřad ve svém rozhodnutí řádně vypořádal s žalobcovými argumenty a posoudil daný případ i při zohlednění všech specifík v intencích platné právní úpravy. Žalobcem uváděné důvody pro neuplatnění postupu předvídaného v čl. 23 odstavec 3 nařízení proto považoval za nezávažné. Upozornil přitom, že bez ohledu na existenci či neexistenci schválené žádosti o přijetí opatření má žalobce stále možnost uplatnit prostředky, dané například v § 40 a následujících autorského zákona.

Závěrem žalovaný uvedl, že v odvolacím řízení bylo shledáno, že rozhodnutí celního úřadu bylo na první straně nesprávně číselně označeno. Toto nesprávné číslo jednací přísluší jinému dokumentu, který žalobce obdržel ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Z uvedených důvodů žalovaný chybné číslo jednací výrokem napadeného rozhodnutí opravil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobní námitky nepovažuje za relevantní. Tvrdil, že celní orgány postupují v souladu se speciálními právními předpisy, kdy je například zadržováno a následně uvolňováno zboží. Při tomto postupu může docházet k přímému nebo nepřímému dotčení nebo omezení některých majetkových práv osob, aniž by takový postup bylo možno označovat za protiústavní. Žalobce se dle žalovaného staví do role, kdy on, na rozdíl od celních orgánů, chce chránit vlastnické právo dovozce, a přitom v duchu své vlastní argumentace zase nechrání jedno ze svých základních lidských práv a to právo duševního vlastnictví, když nepodal určovací žalobu k soudu. Žalovaný zdůraznil, že povaha vedeného správního řízení neumožňuje smírné odstranění rozporů a celní orgány v daném případě neplní a ani nemohou plnit roli jakéhosi arbitra obchodního sporu. Postup celních orgánů i účastníků řízení je v příslušných právních předpisech konkrétně vymezen, což však žalobce ve své argumentaci zcela pomíjí. Žalobcovy představy o tom, jak měly celní orgány v daném případě postupovat, jsou v rozporu s principem předvídatelnosti rozhodování. Závěrem žalovaný uvedl, že výrok napadeného rozhodnutí vychází z platné právní úpravy (§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu).

V písemné replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že ve smyslu ústavněprávní argumentace je třeba mít na paměti, že právě principy a zásady ústavního práva jsou základem právního řádu a jakákoliv další právní úprava v kterémkoliv odvětví s nimi musí být v souladu a při aplikaci musí být užívána v intencích těchto základních zásad. Celní orgány dle žalobce v daném případě postupovaly v souladu se speciálními právními předpisy, avšak bez ohledu na specifika daného případu pouze aplikovaly normy a nepřihlédly k ústavním zásadám. Postup celních orgánů tak nebyl proporcionální. Žalobce považoval za nutné nalézt prostředek, který co nejméně omezuje základní lidské právo. Žalobce zdůraznil, že plně zvážil důsledky své ústavněprávní argumentace. Při opakovaném dovozu inkriminovaného zboží by jistě došlo k zásahu do vlastnického práva porušovatele, avšak tento již při prvním zadržení byl srozuměn, že užíváním láhví pro přepravu a distribuci vína zasahuje do práv jiné osoby a v tomto případě již musel počítat s likvidací takového zboží. Žalobce určovací žalobu nepodal, jelikož by toto zboží bylo na základě rozhodnutí zničeno, a to jak jeho sekundární část tak i jeho část primární. Na základě podané žaloby dle žalobce existuje smírný způsob postupu, a to právě z toho pohledu, že se v daném případě jedná o dvousložkové zboží. K

výrokové části napadeného rozhodnutí pak konstatoval, že v ní žalovaný upravuje pouze zřejmou nesprávnost uvedenou v písemném vyhotovení, která se dle správního řádu opravuje usnesením z moci úřední. Žalobce měl proto za to, že žalovaný v daném případě byl povinen postupovat dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, tedy rozhodnout meritorně, k čemuž však v předmětném rozhodnutí nedošlo.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále je „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce dne 13. 3. 2014 podal žádost o přijetí opatření dle čl. 3 nařízení a Celní úřad pro Královéhradecký kraj této žádosti vyhověl v plném rozsahu. V souladu s čl. 11 nařízení pak stanovil lhůtu, ve které mají celní orgány opatření přijmout a to do dne 24. 3. 2015. Žádost o přijetí opatření se týkala autorského práva k láhvi „MENDES“. Následně potom Celní úřad pro Jihomoravský kraj identifikoval dne 25. 6. 2014 zboží podezřelé z porušení práva duševního vlastnictví, na něž se rozhodnutí o přijetí opatření vztahovalo. Jednalo se konkrétně o 46 080 ks láhví s vínem, které příslušný celní úřad zadržel. Žalobce následně písemně potvrdil, a to dne 1. 7. 2014, že podle jeho přesvědčení bylo porušeno jeho právo duševního vlastnictví a zároveň dal souhlas ke zničení tohoto zboží. Držitel zboží, tedy porušovatel, však vyjádřil ve smyslu čl. 23 odst. 1 písm. b) nařízení nesouhlas se zničením zboží. Žalobce se přitom rozhodl nepostupovat dle čl. 23 odst. 3 nařízení, tedy neiniciovat zahájení řízení o tom, zda bylo porušeno jeho právo duševního vlastnictví. Celní úřad pro Královéhradecký kraj pak žalobce vyzval k podání vysvětlení svého postupu, jeho důvody neakceptoval však celní úřad, a proto platnost opatření rozhodnutím ze dne 5. 9. 2014 pozastavil. Žalobce v podané žalobě vyslovil přesvědčení, že důvody jím uváděné lze považovat za důvody závažné ve smyslu čl. 16 odst. 2 písm. d) nařízení. Dle jeho názoru se ochrana daná zmíněným nařízením vztahuje pouze na jednu složku zabavené věci, přičemž při zohlednění ochrany vlastnického práva má být dle žalobce upřednostňován postup ve smyslu preventivního výstražného působení a má být kladen důraz na dobrovolnost upuštění od porušování práv. Žalobce měl za to, že porušovatel by mohl uvést jednání do souladu s právem bez výraznějšího konfliktu.

Názorům vysloveným žalobcem krajský soud nepřisvědčil, proto žalobu označil za nedůvodnou.

Jak vyplývá z čl. 16 odst. 2 nařízení „příslušný celní útvar může rozhodnout o pozastavení platnosti opatření celních orgánů ve lhůtě, ve které mají tyto orgány přijmout opatření, pokud držitel rozhodnutí bez závažného důvodu nezahájí řízení stanovené v čl. 23 odst. 3 nebo čl. 26 odst. 9 daného nařízení“. Čl. 23 odst. 3 pak konstatuje, že „pokud ve lhůtách stanovených v odst. 1 prvním pododstavci písm. c) deklarant nebo držitel zboží písemně nepotvrdí svůj souhlas se zničením zboží a pokud se v souladu s odst. 1 prvním pododstavcem písm. c) se nemá za to, že deklarant nebo držitel zboží svůj souhlas se zničením zboží potvrdil, oznámí celní orgány tuto skutečnost neprodleně držiteli rozhodnutí. Držitel rozhodnutí do 10

pracovních dní.... zahájí řízení o tom, zda bylo porušeno právo duševního vlastnictví.“

Výkladem daných ustanovení nařízení lze dojít k nepochybnému závěru, že příslušný celní útvar může rozhodnout o pozastavení platnosti opatření celních orgánů za předpokladu, že držitel rozhodnutí bez závažného důvodu nezahájí řízení stanovená v čl. 23 odst. 3. Celní útvar tedy v rámci své diskreční pravomoci zvažuje, zda důvod uváděný držitelem lze považovat za závažný či nikoliv. V projednávané věci dospěly celní orgány k závěru, že důvody uváděné žalobcem jakožto držitelem rozhodnutí nelze považovat za závažné. Krajský soud tomuto závěru přisvědčil.

Žalobce považuje za závažný především skutečnost, že zboží, které podléhalo opatření celních orgánů, lze označit za zboží dvousložkové. Pokud by totiž došlo ke zničení zboží, tedy lahve „MENDES“, k níž se vztahovalo autorské právo, znamenalo by to současně zničení jejího obsahu. Žalobce tak rozděluje zboží na dvě složky a považuje za nesprávný, a dokonce protiústavní, postup, kdy společně s obalem má dojít ke zničení jeho obsahu. Takovou úvahu však uvedené nařízení nepřipouští a s namítanou dvousložkovostí ani nepočítá. Žalovaný tedy postupoval zákonně, když namítanou skutečnost nepovažoval za závažný důvod, který by byl překážkou pro postup dle čl. 23 odst. 3 nařízení. Lze se rovněž přiklonit k názoru, že žalobci nepřísluší, aby zvažoval, zda dá ještě porušovateli možnost pro nápravu a posečká, zdali porušovatel ustoupí od daného jednání. K takové benevolenci dané nařízení žalobce neopravňuje. Pokud celní orgány přihlédly při svém úředním postupu k čl. 16 odst. 2 písm. d) a platnost opatření pozastavily, neboť měly za to, že držitel rozhodnutí nezahájil řízení dle čl. 23 odst. 3 bez závažného důvodu, nejednalo se z jejich strany o porušení zásady dobré správy a jejich postup nelze považovat za zásah do vlastnického práva jednotlivých subjektů. Jak vyplynulo ze shora uvedeného, dané nařízení celním orgánům neumožňuje rozlišovat při vydání či pozastavení opatření mezi obalem a obsahem zboží. Žalobcem navrhovaná proporcionalita tak nemůže být v daném řízení akceptována.

Shora uvedené nařízení opravňuje vymezené osoby k podání žádosti o přijetí opatření v případě podezření, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví. Pokud celní orgán rozhodne, že žádosti o přijetí opatření vyhovuje, očekává dané nařízení od žadatele další postup stanovený čl. 23 odst. 3. Celní orgán přitom může rozhodnout o pozastavení platnosti rozhodnutí a to za podmínek vymezených v čl. 16 odst. 2 písm. d). Daný úřední postup nemůže být však žadatelem využíván k tomu, aby u porušovatele pouze vzbudil obavu z možných ekonomických dopadů úředního postupu v očekávání, že snad tento porušitel své jednání po takové výstraze změní.

Krajský soud konečně nemohl přisvědčit ani poslední žalobní námitce, dle níž žalovaný výrokem v napadeném rozhodnutí meritorně nerozhodoval o věci samé. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalovaný v záhlaví napadeného rozhodnutí konstatoval, že rozhodl o odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj čj. 16885-19/2014-550000-05 ze dne 5. 9. 2014 tak, že podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu napadené rozhodnutí změnil v tomto rozsahu: „Číslo jednací „16885-12/2014-550000-05“ se nahrazuje údajem „16885-19/2014-550000-05“. Z napadeného rozhodnutí tedy lze usoudit, že žalovaný v rámci odvolacího řízení zjistil, že přezkoumávané rozhodnutí celního úřadu je nesprávné, když uvádí chybné číslo jednací. V rámci odvolacího řízení se tedy rozhodl daný

nesoulad napravit a to změnou, kterou umožňuje právě ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, jež připouští napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit v případě, že odvolací orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je nesprávné. Z předloženého napadeného rozhodnutí tedy krajský soud zjistil, že jeho výrok přesněspecifikuje, jaká část rozhodnutí je nesprávná a současně i uvádí jeho správnou verzi. Z výroku je tedy patrné, jakou část rozhodnutí odvolací orgán zpochybnil a označil ji za nesprávnou a současně lze z tohoto výroku usoudit, že v ostatním zůstává napadené rozhodnutí beze změny. Žalovaný tak nepochybně vyjádřil, v jaké části se s meritorním rozhodnutím prvoinstančního orgánu ztotožňuje a v jaké části jej mění.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplynulo, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 14. září 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu